

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXIII. — Wydana i rozesłana dnia 13 maja 1885.

57.

Rozporządzenie Ministra handlu z dnia 24 kwietnia 1885, wydane w porozumieniu z Ministrem wyznań i oświecenia, w przedmiocie oznaczenia zakładów przemysłowo-naukowych, których świadectwa uprawniają do rozpoczęcia przemysłu rękodzielniczego (rzemiosła).

Rozporządzenie ministeryalne z dnia 17 września 1883 (Dz. u. p. Nr. 150) w przedmiocie oznaczenia zakładów przemysłowo-naukowych, których świadectwa uprawniają do rozpoczęcia przemysłu rękodzielniczego (rzemiosła), uzupełnia się a po części zmienia w sposób następujący:

Do spisu zakładów przemysłowo-naukowych, których świadectwa, potwierdzające skończenie z dobrym skutkiem kursów w tychże zakładach uprawniają do rozpoczęcia i wykonywania samodzielnie przemysłu rękodzielniczego, wciągają się następujące szkoły zawodowe:

ad 1) dla przemysłu tokarskiego szkoły zawodowe w Arco, Bergreichensteinie, Bozenie i Wallernie;

ad 7) dla rzemiosła zduńskiego szkoła zawodowa w Bechiniach;

ad 9) dla rzemiosła ślusarskiego szkoła zawodowa niższa ślusarstwa budowniczego, misternego i maszynowego w muzeum technologiczno-przemysłowym w Wiedniu;

ad 10) dla rzemiosła stolarskiego szkoły zawodowe w Bergreichensteinie, Bozenie i Ebensee;

ad 12) dla rzemiosła stelmarskiego szkoła zawodowa w Brucku nad Murem.

Nadto świadectwo szkół zawodowych w Celowcu i Chomutowie, jakoteż szkoły zawodowej maszyno-technicznej w szkole przemysłowej rządowej w Pradze, wymienionych w ustępie 3 rozporządzenia ministeryalnego z dnia 17 września 1883 (Dz. u. p. Nr. 150) dla rzemiosła kowali sprzętowych i nożowników, uprawniają także do rozpoczęcia i wykonywania przemysłu rękodzielniczego pilnikarskiego.

Nakoniec świadectwom uwolnienia z kursu praktykantów w c. k. probierni przemysłu skórzanego w Wiedniu nadaje się moc prawną dowodu uzdolnienia do wykonywania przemysłu garbarskiego a względnie białoskórniczego z zastrzeżeniem, że odnosi się to tylko do owych uczniów, którzy przed wstąpieniem na kurs udowodnili najmniej dwuletnią praktykę w swojej gałęzi garbarstwa.

Conrad r. w.

Pino r. w.

58.

Ustawa z dnia 25 kwietnia 1885,

urządząca rybołówstwo na wodach śródkrajowych.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanowiłem i stanowią co następuje :

§. 1.

Znosi się wolność rybołówstwa opartą na §. 382 p. k. u. c.

Prawo rybołówstwa na tych przestrzeniach lub powierzchniach wód, na których dotychczas każdemu połów był dozwolony, służyć będzie na przyszłość:

1. Na sztucznych zbiornikach wody lub na przekopach posiadaczom tych zakładów;

2. na wodach naturalnych tym, którym je ustawodawstwo krajowe przyzna.

Według tych postanowień oceniać także należy, komu służyć ma prawo rybołówstwa na zbiornikach wody lub korytach nowo powstających.

§. 2.

O ile przez zniesienie wolności połowu ryb, zawodowy zarobek rybaka doznaje uszczerbku, ma rybak prawo żądania słusznego wynagrodzenia od tego, któremu przyznane zostało prawo rybołówstwa na wodzie wprzód dla połowu ryb otwartej.

Bliższe szczegóły postanowi w tej mierze ustawodawstwo krajowe.

§. 3.

Jeżeli na podstawie urządzenia rybołówstwa śródkrajowego przez ustawodawstwo krajowe, woda rybna ma być puszczone w dzierżawę na rachunek więcej osób, do połowu ryb uprawnionych i czynsz ma być między te osoby dzielony, natenczas, gdyby sami interesowani nie mogli ułożyć się z sobą co do podziału czynszu, Władza administracyjna powiatowa winna na prośbę dzierżawcy lub osób do rybołówstwa uprawnionych, starać się o doprowadzenie do ugody.

Jeżeli się to nie powiedzie, dzierżawca, o ile zachodzący spór jego dotyczy, winien czynsz złożyć w terminie płatności, na czas aż do załatwienia sporu, w Sądzie pierwszej instancji, w siedzibie Władzy administracyjnej powiatowej istniejącym, który do rozstrzygnięcia sporu takiego ze względu na jego przedmiot jest właściwy.

Po wysłuchaniu interesowanych, Sąd oznaczyć ma pytania, które winny być rozstrzygnięte przed wydaniem uprawnionym złożonych pieniędzy, wskazać osoby, które w toczących się sporach wystąpić mają jako pozywające i wyznaczyć termin do podania skarg. Uchybienie terminu do wniesienia skargi ma ten skutek, że

strona, która go uchybi, nie może czynić przeszkód do wydania kwoty spornej przeciwnikom.

Sędzia, przy wydaniu orzeczenia w myśl postanowienia powyższego, jakoteż przy załatwianiu wytoczonych sporów, chociażby one nie podlegały postępowaniu dla sporów drobiazgowych w myśl ustawy z dnia 27 kwietnia 1873 (Dz. u. p. Nr. 66), nie ma wiązać się prawnymi zasadami dowodowymi; orzekać on winien według własnego, niezem nie krępowanego przekonania, którego nabierze na podstawie sumiennego zbadania przywiedzionych środków dowodowych.

§. 4.

Jeżeli Władza administracyjna na podstawie ustawy krajowej, rybołostwo śródkrajowe urządzającej, jest powołana do orzekania we względzie kosztów i wynagrodzeń lub dopłat na kosztu i wynagrodzenia, natenczas, gdyby między interesowanemi układ nie mógł przyjść do skutku, winna w orzeczeniu swoim oznaczyć także termin, w ciągu którego strony niezadowolnione orzeczeniem mają rozpocząć kroki prawne i o tem Władzę tę zawiadomić.

Wyznaczony termin wynosić ma najmniej dni 30, licząc od doręczenia orzeczenia.

Przeciwko orzeczeniu, wydanemu w sprawach wzmiankowanych przez pierwszą instancją i przeciwko wyznaczonemu terminowi, nie można odwoływać się do wyższej instancji administracyjnej.

Wydane orzeczenie wchodzi w wykonanie, skoro tylko termin do rozpoczęcia kroków prawnych naznaczony zaniedbanym zostanie. Gdy strona udaje się na drogę prawa, stosuje się do sporu postanowienie zawarte w ostatnim ustępie §fu 3.

§. 5.

Rybakom i ich pomocnikom, gdy łowią ryby, wolno wchodzić na cudze grunta nadbrzeżne i przytwierdzać do nich narzędzia łoweze z zachowaniem atoli przezorności potrzebnej do uniknięcia jakiegokolwiek uszkodzeń a za wynagrodzeniem szkody, gdyby takowa wyrządzoną została.

Atoli to na ustawie oparte przyzwolenie nie rozciąga się do gruntów, które, jako przyległość budynków mieszkalnych, gospodarskich, fabrycznych itp. razem z niemi są ogrodzone, jakoteż do wszelkich gruntów, do których przystęp murami, kratami lub innemi stałemi urządzeniami dla obcych w ogóle jest zamknięty.

§. 6.

Gdy woda po powodzi zaczyna opadać, uprawnionym do rybołostwa wolno łowić ryby także po za obrębem własnej wody rybnej, w zbiorowiskach wody, które powstały wzdłuż tejże na cudzym gruncie, pod warunkiem czynienia tego przezornie, aby szkody nie wyrządzić i nagrodzenia, gdyby ją wyrządzono; natomiast właściciele gruntów mają prawo zatrzymania sobie tych ryb, które po opadnięciu wody na ich gruncie zostaną. Właścicielom gruntów nie wolno używać środków. mających na celu przeszkodzenie powrotowi ryb do łożyska wody.

§. 7.

Do zastrzeżeń przeciw korzystaniu z innych praw użytkowania wody, które §fem 19tym ustawy o prawie wodnem z dnia 30 maja 1869 (Dz. u. p. Nr. 93), wzbronione są osobom do rybołostwa uprawnionym, nie należy zaliczać takich, które mają na celu zapobieganie zanieczyszczeniu wód rybnych, zakładanie przepławek

rybnych i krat rybnych i regulacją osuszania przekop w sposób ile możności nieszkodliwy dla rybolostwa, o ile zastrzeżenia takie uwzględnione być mogą bez znacznego utrudnienia innego użytku wody.

Przepisy szczegółowe w przedmiocie roszczeń osób do rybolostwa uprawnionych, które dozwolone są powyższym przepisem, wyda ustawodawstwo krajowe.

§. 8.

W rokowaniach, dotyczących się roszczeń do wynagrodzenia, czynionych na zasadzie §fu 2go, tudzież w postępowaniu, mającem na celu tworzenie rewirów rybackich i wykup praw rybolostwa, o ile ustawodawstwo krajowe, zarządzając rybolostwo śródkrajowe, przepisałoby łączenie wód rybnych w takie rewiry a względnie wykup praw rybolostwa, wszelkie podania, protokoły, załączniki, dokumenta prawne i deklaracje są wolne od stępla, dopóki nie służą do żadnego innego użytku.

Nabycie praw rybolostwa na zasadzie postanowień §fu 1go i w ogóle przez wykup, jest wolne od opłat.

§. 9.

Ustawa niniejsza nabywa mocy w każdym z osobna królestwie i kraju jednocześnie z ustawą krajową, zarządzającą rybolostwo śródkrajowe.

Postanowienie, które ustawa krajowa wyda w przedmiocie zwierząt wodnych do rybolostwa należących, będzie obowiązywało także przy stosowaniu ustawy niniejszej.

§. 10.

Wykonanie ustawy niniejszej poruczam Moim Ministrom rolnictwa, spraw wewnętrznych, sprawiedliwości, handlu i skarbu.

Wiedeń, dnia 25 kwietnia 1885.

Franciszek Józef r. w.

Taaffe r. w.

Falkenhayn r. w.

Pražák r. w.

Pino r. w.

Dunajewski r. w.

59.

Obwieszczenie całego ministerstwa z d. 26 kwietnia 1885,

o uchwale Rady państwa co do rozporządzenia cesarskiego z dnia 28 lipca 1884 (Dz u. p. Nr. 130), którym przyzwolone zostały zapomogi z funduszów państwa dla okolic Galicyi, Lodomeryi i Krakowskiego dotkniętych powodziami.

Podaje się niniejszem do wiadomości, że Rada państwa zatwierdziła porządkiem konstytucyjnym rozporządzenie cesarskie z dnia 28 lipca 1884 (Dz. u. p.

Nr. 130), którem na zasadzie §fu 14go ustawy zasadniczej państwa z dnia 21 grudnia 1867 (Dz. u. p. Nr. 141) przyzwolone zostały zapomogi z funduszków państwa dla okolic Galicyi, Lodomerji i Krakowskiego dotkniętym powodziami.

Taaffe r. w.

Ziemiałkowski r. w.

Falkenhayn r. w.

Pražák r. w.

Conrad r. w.

Welsersheimb r. w.

Dunajewski r. w.

Pino r. w.

60.

Ustawa z dnia 27 kwietnia 1885,

o odstąpieniu przez zamianę niektórych nieruchomości, będących własnością Państwa.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanowiłem i stanowią co następuje:

1. Upoważniam Mego Ministra skarbu:

A. Aby realność skarbową Nr. kons. 1735 (Nr. porz. 4) przy ulicy Viehmarkt-gasse w III dzielnicy w Wiedniu rozległości 620·5^k□ czyli okrągło 2.232 m² zamienił za dom Nr. konsk. 983 (Nr. porz. 161) przy ulicy głównej w III dzielnicy w Wiedniu rozległości 254·17^k□ czyli okrągło 914 m² i z odpowiedniem wyrównaniem wartości;

B. Z gruntów należących do magazynu skarbowego na Breitenfeld w Wiedniu, zapisanych w księdze gruntowej VIII dzielnicy na karcie Nr. 202

parcele Nr. 402 rozległości 307·34^k□, tudzież części parceli Nr. 403/1 razem rozległości 475·66^k□, ogółem rozległości 783^k□ czyli 2.815·67 m² za następujące grunta, należące do funduszu budowy kościoła breitenfeldzkiego, jakoto:

z parceli Nr. 404/5 zapisanej w księdze gruntowej VIII dzielnicy na karcie Nr. 115, część rozległości 445·77^k□; z parceli 15/2, zapisanej w księdze gruntowej gminy Hernals na karcie 278, część rozległości 325^k□, razem 770·77^k□ czyli 2.771·69 m².

2. Wykonanie ustawy niniejszej poruczam Memu Ministrowi skarbu.

Neuberg, dnia 27 kwietnia 1885.

Franciszek Józef r. w.

Taaffe r. w.

Dunajewski r. w.

61.

Rozporządzenie ministerstwa skarbu z d. 28 kwietnia 1885,

o postępowaniu z przyrządem odśrodkowym Eckerta zacierowym i do chłodzenia w gorzelniach opodatkowanych ryczałtowo podług wydajności miejsca zacieru.

W porozumieniu z król. węgierskiem ministerstwem skarbu stanowi się na zasadzie §§. 30 i 102 ustawy z dnia 27 czerwca 1878 (Dz. u. p. Nr. 72) o opo-

datkowaniu gorzalki, że w gorzelniach, które są opodatkowane ryczałtowo podług wydajności miejsca zacieru, z gasicielem Henzego, połączonym z przyrządem odśrodkowym Eckerta zacierowym i do chłodzenia, tak postępować należy, jak gdyby nie było exhaustora i że przyrząd odśrodkowy Eckerta zacierowy i do chłodzenia zaliczać należy do naczyń warunkowo opłatnych, wymienionych w §. 28, l. 3 ustawy z dnia 27 czerwca 1878 (Dz. u. p. Nr. 72) o opodatkowaniu gorzalki.

Dunajewski r. w.

62.

Rozporządzenie ministerstwa handlu z d. 29 kwietnia 1885,

zmieniająca postanowienia o przepływanii statków wiosłowych i parowych po pod mostem na Dunaju w Stein, zawarte w tymczasowym Porządku żeglugi i nadzoru rzecznoego dla części Dunaju, przecinającej Górną i Dolną Austryą (Rozporządzenie ministerstwa handlu z dnia 31 sierpnia 1874 [Dz. u. p. Nr. 122] II, rozdział B II).

W porozumieniu z ministerstwem spraw wewnętrznych i ministerstwem rolnictwa zmienia się postanowienia o przepływanii statków wiosłowych i parowych po pod mostem na Dunaju w Stein, zawarte w rozdziale II, B II rozporządzenia ministerstwa handlu z dnia 31 sierpnia 1874 (Dz. u. p. Nr. 122), którym wydany został tymczasowy Porządek żeglugi i nadzoru rzecznoego dla części Dunaju przecinającej Górną i Dolną Austryą, i opiewać mają na przyszłość jak następuje:

II. Postanowienia o przepływanii po pod mostem na Dunaju w Stein.

a) Dla parowców.

§. 1. Parowce osobowe, jakoteż te holowniki i parowce towarowe, które ciągną inne przedmioty, gdy idą za wodą, przepływać mają wyłącznie tylko tym otworem jarzmowym, który jest konstrukcją żelazną osłoniony.

Holownikom i parowcom towarowym, osobno płynącym, wolno przepływać a to w kierunku prostym lub lawirująco przez rzeczony otwór jarzmony, tudzież przez otwory jarzmony Nr. 9 i 12.

§. 2. Holowniki i parowce towarowe z pociągiem za wodą płynące, mogą przepływać otworem jarzmowym, do tego przeznaczonym, albo w prostym kierunku, albo lawirująco.

Gdy przepływają w prostym kierunku, całkowita szerokość parowca ciągnącego, razem z przedmiotami z boku przytwierdzonemi (sprzężonemi) nie ma wynosić więcej nad 25 metrów a przedmioty przyczepione do liny ciągnącej, winny być ustawione obok siebie w jednym rzędzie, którego szerokość całkowita również więcej nad 25 metrów nie może wynosić.

Gdy przepływają lawirująco, w którym to razie powyżej mostu pociąg tak musi być obrócony, aby przedmioty przyczepione do liny ciągnącej, stały względem parowca w dole rzeki, nie wolno, aby do parowca ciągnącego były z boku przedmioty przytwierdzone (sprzężone), przedmioty zaś przyczepione do liny ciągnącej, winny być ustawione obok siebie w jednym rzędzie, którego szerokość całkowita nie może wynosić więcej nad 25 metrów.

b) Dla statków wiosłowych i tratew.

§. 3. Statki wiosłowe sprzężone mogą przepływać tylko otworem jarzmowym osłoniętym konstrukcją żelazną.

Imię statki wiosłowe i tratwy przepływać mają zwyczajnie pozostałymi otworami jarzmowymi a otwory jarzmowe Nr. 9 i 12 najdogodniejsze dla nich do przepływania są osobno oznaczone wysokimi krzyżami na poręczach mostowych od górnej strony rzeki.

Pino r. w.

63.

Obwieszczenie ministerstwa handlu z d. 30 kwietnia 1885,

podające do wiadomości postanowienia dodatkowe do Porządku sprawdzania miar i wag z dnia 19 grudnia 1872 (Dz. u. p. Nr. 171), tudzież do przepisów, dotyczących się sprawdzania kadzi zacierowych (Dz. u. p. Nr. 107 z r. 1879).

W zastosowaniu się do ustawy z dnia 23 lipca 1871 (Dz. u. p. Nr. 16 z r. 1872) podają się do wiadomości publicznej zamieszczone poniżej dodatki do Porządku sprawdzania miar i wag z dnia 19 grudnia 1872 (Dz. u. p. Nr. 171), tudzież do przepisów o sprawdzaniu i cechowaniu kadzi zacierowych (Dz. u. p. Nr. 107 z r. 1879) wydane przez c. k. Komisją główną miar i wag.

Pino r. w.

Dodatek dziesiąty do Porządku sprawdzania miar i wag z d. 19 grudnia 1872.

Do §fu 32go.

(Ustęp 3, dotyczący się cechowania wag pomostowych).

W przypadkach szczególnych c. k. Komisya główna miar i wag może pozwalać, aby u wag pomostowych cechy (znak sprawdzenia i liczba roku) wybijane były także na drewnianych częściach składowych.

Cechy te winny jednak być powleczone przed wybicciem czernidłem drukarskim.

Dodatek drugi do przepisów,

tyczących się sprawdzania kadzi zacierowych (Dz. u. p. Nr. 107 z r. 1879).

Do sprawdzania i cechowania przyjmowane będą takie tylko kadzie zacierowe, które mają przekrój owalny (eliptyczny).

Kadzie te zrobione być winny w taki sposób, aby największa długość, na dnie zmierzona (większa oś elipsy), nie wynosiła więcej, jak wysokość półtrzecia razy wzięta.

Wiedeń, dnia 18 kwietnia 1885.

C. k. Komisya główna miar i wag:

Arzberger r. w.

Rozporządzenie ministerstwa handlu z dnia 1 maja 1885,

o odbieraniu w Wiedniu posyłek przez doręczycieli pakietów pocztowych.

Począwszy od 16 maja 1885, służba doręczająca w Wiedniu pakiety pocztowe, chodząc lub jeżdżąc w tym celu, odbierać będzie zarazem posyłki w podanej wartości aż do 200 złotych, które strony zechcą wysłać pocztą do miejsc leżących w monarchyi austriacko-węgierskiej. Posyłki, których wartość podano w większej kwocie lub przeznaczone za granicę, posyłki pieniężne w ogólności, tudzież powiątkowe i do posłania przez umyślnego, trzeba jak dotąd oddawać w urządzie pocztowym.

W obec publiczności zachowywany będzie następujący sposób postępowania:

1. Posyłki przyjmowane będą tylko o tyle, o ile na to pozwoli miejsce w wózku ręcznym lub wozie i czas. Na znak, że posyłki mogą być odbierane, zatknięta będzie na dachu wozu konnego chorągiewka czarno-zółta z napisem: „Postpaket-Annahme“.

Wolno także listem frankowanym lub kartą korespondencyjną wezwać Urząd doręczania pakietów pocztowych, aby posyłki odebrał z mieszkania.

Pakietowi odbierają posyłki albo w domach, do których się udają, by posyłki doręczyć lub je odebrać, albo w tych miejscach, w których wózek ręczny lub wóz zawsze staje.

2. Pakietowy odbierając posyłkę, wyda oddawcy odcinek, zapisawszy w nim olówkiem atramentowym numer oddania, podaną wartość, miejsce przeznaczenia, zapłacone należitości i datę oddania. W przeciągu 48 godzin listowy przynieść powinien rewers pocztowy i za ten odcinek wymienić; gdyby to nie nastąpiło, oddawca obowiązany jest w ciągu dni 8, licząc od dnia oddania, uwiadomić o tem Urząd pocztowy dzielnicy w której mieszka, pod utratą prawa do otrzymania wynagrodzenia od zakładu pocztowego.

3. Oplata za odebranie wynosi 10 c. od posyłki, jeżeli zaś kto oddaje kilka posyłek za tym samym adresem posyłkowym, tylko od pierwszej posyłki płaci się prawidłowo a od każdej dalszej kwotę zniżoną 5 c.

Należytość za odebranie zapłacić trzeba pakietowemu przy oddaniu posyłki, bez względu, czy posyłka jest frankowana czy niefrankowana.

4. Jeżeli posylający chce frankować, pakietowy, nie mogąc obliczyć doraźnie, ile oplata wynosi, odbierze stosowną kwotę na pokrycie tejże. Gdy się później okaże, że ta kwota wynosi więcej, niż oplata w Urzędzie pocztowym obliczona, zwyczajkę zwróci oddawcy listowy, przynosząc rewers pocztowy (ustęp 2). Jeżeli zaś kwota na pokrycie będzie mniejsza, niż się rzeczywiście należała, niedobór zapłacić ma z dołu adresat lecz bez dodatku.

5. Posyłki, których dla wadliwego opakowania lub z innych przyczyn nie można było wyekspedyować, odda posylającemu napowrót razem z opłaconemi należitościami, za zwrotem odcinka (ustęp 2), pakietowy, gdy najbliższym razem przyjedzie (przyjdzie).